

www.jollibre.com

© Del text: 2019, Gemma Pasqual i Escrivà i Guillem Soler Pasqual

© De les il·lustracions: 2019, Marta Antelo

© D'aquesta edició:

2019, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor, S. L.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-16661-67-1

Dipòsit legal: M-7332-2019

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Primera edició: juliol de 2019

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreueu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

La Castanyera i en Patufet salven els contes

Gemma Pasqual i Escrivà

Guillem Soler Pasqual

Il·lustracions de Marta Antelo

jollibre

Carrer amunt s'encaminava un marrec 5
tossut, amb esclops i barretina i uns pantalons de vellut. Com cada dia en Patufet sortia del conte somrient i cantant, li agradava molt la seva feina.

Patim, patam, patum,
homes i dones del cap dret,
patim, patam, patum,
no trepitgeu en Patufet.

De cop i volta es va aturar al seu costat un cotxe molt gros, negre amb unes

ratlles blanques pintades a les portes, i en van sortir un home i una dona amb vestits jaqueta; el d'ella, blanc; el de l'home, negre. La dona tenia els ulls clavats a una tauleta tàctil que duia a la mà.

6 En veure'ls, en Patufet es va espantar i va parar en sec de cantar.

—Patufet, puja al cotxe, ens has d'acompanyar. Hem de parlar amb tu —li va dir l'home vestit de negre.

—La mare m'ha dit que no pugi a cap cotxe de desconeguts.

—Nosaltres no som desconeguts, som els amos dels contes, treballes per a nosaltres, som els teus caps.

7

En Patufet ja havia sentit a parlar dels amos dels contes, i val a dir que no gens bé, però no els havia vist mai.

—Ho sento, avui no puc, m'he de rentar la barretina —es va excusar en Patufet.

—Va, vinga, puja, que no tenim tot el dia! —li va ordenar la dona vestida de blanc, empentant-lo cap a dins del cotxe i sense apartar la vista de la tauleta.

A contracor, en Patufet va obeir, i el cotxe va arrencar.

—De primer, t'hem de dir que estem molt contents amb la teva feina —li va dir la dona dibuixant una ganyota que volia ser un somriure. Es notava que no hi tenia gaire pràctica. Es va tornar a enganxar a la tauleta i va arrufar les celles en un gest de desaprovació.

—Però hem de fer uns canvis al teu conte, fer-lo més actual, més modern, més normal. Els esclops no estan de moda, t'hem de comprar unes vambes. A més a més, els nens d'avui dia no porten barretina, i ets massa petit, t'haurérem de fer créixer una mica —va dir l'home.

—Créixer? Per què? A mi m'agrada com soc, i és la gràcia del conte —va dir en Patufet mentre se subjectava la barretina amb força.

—Està decidit, nosaltres som els amos dels contes. Ara mateix et portarem a les oficines i començarem amb els canvis —li va dir la dona.

10 En Patufet es va posar molt i molt trist i una llàgrima peticona li va recórrer la galta. De cop i volta el cotxe es va aturar, se sentien botzines. L'home va obrir la finestreta per veure què passava.

—Un embús! —es va queixar la dona mentre mirava el rellotge.

En Patufet es va eixugar la llàgrima amb la màniga de la camisa. Aquella era la seva oportunitat. Va fer un salt i va fugir per la finestra. El van intentar aturar però no van poder, l'home es va quedar amb la barretina als dits.

A en Patufet li va saber molt greu perdre la barretina, però no podia mirar enrere,

el perseguien, i va córrer i córrer. De cop i volta va veure una moto conduïda per una dona vestida de negre, amb una camisa que li venia petita i un mocador al cap a sota del casc. A la moto portava lligat un cistell a vessar de castanyes. I en Patufet es va amagar d'un bot dins del cistell.

En arribar a la seva parada, la Castanyera va encendre les brases i hi va anar abocant les castanyes després de fer-los un tall.

—Ep! Que em cremaré! —va protestar en Patufet.

14 —Qui ets, tu?

—Que qui soc? Que qui soc?!

—Sí, petitó, qui ets?

—En Patufet! Patim, patam, patum, homes i dones del cap dret, patim, patam, patum, no trepitgeu en Patufet —va començar a cantar el nen.

—En Patufet? I la barretina?

—La tenen els amos dels contes —es va lamentar.

—Ara no tinc temps per a disbarats, he de preparar les castanyes —va replicar la dona.

